

Francesc M. Rotger

Fa un parell de setmanes ens ha visitat, com estava previst, el veterà actor Jean-Louis Trintignant, que presentava el monòleg *La valse des adieux* a l'Auditori de Ciutat, dins el cicle de caire institucional "Teatres del Món". La veritat és que, almenys des que va desaparèixer el Festival Internacional de Teatre de Palma i fins que s'ha encetat l'esmentat cicle, no hem tengut massa oportunitats de contemplar posades en escena procedents de fora de l'àmbit espanyol, i encara menys de trobar-nos amb muntatges en francès. Aquests dies, es recordava un altre monòleg representat a Palma per una altra figura de l'interpretació francesa, *Le récit de la servante Zerline*, a càrrec de Jeanne Moreau, com a antecedent d'aquesta visita de Trintignant. El que passa però és que allò era al març del 1989, o sia, fa dotze anys.

Des de llavors ençà, molt poc teatre francès s'ha exhibit als escenaris mallorquins. El mateix Festival de Teatre, ja al període final de la

seva història, presentà, el juny del 1990, també a l'Auditori, la companyia La Mie de Pain. També el Festival de Teresetes, del qual se n'ha celebrat aquest dies a Mallorca la seva tercera edició, s'ha preocupat d'incloure espectacles estrangers a les seves programacions: enguany amb la presència, entre d'altres, d'una companyia francesa, Les Poupées Barbaires, i una altra belga.

Aquesta presència tan esporàdica del teatre francès als nostres escenaris contrasta vivament amb el paper del cinema francès, em fa l'impressió que de cada vegada més destacat, als nostres cinemes. Només cit un parell d'estrenes recents: *Los ríos de color púrpura*, *Druídas*, *Taxi (2)* i *Merci pour le chocolat*. Deixant de banda la qualitat d'aquestes pel·lícules, el cert és que, després del totpoderós cinema "made in USA" i del mateix cinema espanyol, és la cinematografia francesa la que sembla que sol disposar de més representació a la nostra cartellera; encara que habitualment en versió doblada, i més rarament amb sub-

títols. De les sis millors pel·lícules de l'any 2000, triades per "Temps Moderns" i exhibides al Centre "Sa Nostra" de Palma aquest mes de maig, dues són franceses (*Para todos los gustos* i *La viuda de Sant Pierre*, totes dues excel·lents, segons la meua modesta opinió) i altres dues són coproduccions de França amb altres països.

La relació cultural i històrica, tan estreta, de Mallorca amb França (des dels temps del "Regne enmig del mar" fins a l'actual colònia de residents a l'illa, passant per la "conexió sollerica", els francesos de Cabrera o el Palau dels Reis de Mallorca que encara existeix a Perpinyà, i no més són un parell d'exemples) fa pensar que seria lògic que hi hagués una presència una mica més important de les seves manifestacions artístiques entre nosaltres. Aquesta és encara una assignatura pendent a una ciutat, com Palma, que ni tan sols ha dedicat un, entre tots els seus carrers, a la que avui és la capital del Roselló i que abans fou la capital del Regne de Mallorca. ■

